DOMSTOLENS DOM (første afdeling)
11. juli 1985 *

I sag 236/82

A. Brautigam, tjenestemand ved Rådet for De europæiske Fællesskaber, Hoeilaart, Belgien, ved advokat A. W. Schaper-Van Manen, Haag, og med valgt adresse i Luxembourg hos J. Jansen-Housse, Boite Postale 16, Steinfort,

sagsøger,

mod

Rådet for De europæiske Fællesskaber, ved advokat A. Jossart, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos J. Käser, direktør for Den europæiske Investeringsbanks juridiske tjeneste, 100, Boulevard Konrad Adenauer,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af Rådets afslag på en anmodning om anvendelse af artikel 17, stk. 2, litra b, i bilag VII til tjenestemandsvedtægten samt erstatning,

har

DOMSTOLEN (første afdeling)

sammensat af afdelingsformanden G. Bosco, dommerne T. Koopmans og R. Joliet,

generaladvokat: C. O. Lenz
justitssekretær: assisterende justitssekretær J. A. Pompe

efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 21. marts 1985,

afsagt følgende

* Processprog: Nederlandsk.

DOM

(Sagsfremstillingen udelades)

Præmisser

Ved stævning, indgivet til Domstolens justitskontor den 21. september 1982, har Arthur Brautigam, tjenestemand ved generalsekretariatet for Rådet for De europæiske Fællesskaber, anlagt sag med påstand om annullation af den af generalsekretæren for Rådet trufne afgørelse nr. 629/82 af 18. juni 1982 om tilbagekaldelse af sagsøgerens tilladelse til undtagelsesvis at overføre en del af sit vederlag i tyske mark, jfr. artikel 17, stk. 2, litra c, i tjenestemandsvedtægtens bilag VII, samt annullation af afvisningen af sagsøgerens klage over den af Rådets administration trufne afgørelse om ikke at anvende artikel 17, stk. 2, litra b, i tjenestemandsvedtægtens bilag VII på sagsøgeren.

Artikel 17, stk. 2, i tjenestemandsvedtægtens bilag VII har følgende ordlyd:

»2) På de betingelser, der fastsættes gennem en ordning udarbejdet efter fælles aftale mellem Fællesskabernes institutioner og efter udtalelse fra Vedtægtsudvalget, kan tjenestemanden:

a) gennem den institution, han tilhører, regelmæssigt lade en del af sine indtægter indtil et beløb, der svarer til det af ham modtagne udlandstillæg eller særlige udlandstillæg, overføre:

— enten i valutaen i det af Fællesskabernes medlemslande, i hvilket han er statsborger,

— eller i valutaen i den af medlemsstaterne, i hvilken han har bopæl, eller hvor et familiemedlem, han har forsørgerpligt over for, opholder sig,

— eller i valutaen i det foregående tjenesteland, eller i det land, hvor hans institutions hovedsæde er beliggende, såfremt det drejer sig om en tjenestemand, der gør tjeneste uden for Fællesskabernes område;

b) lade foretage regelmæssige overførsler, der overstiger det i litra a), in limine, nævnte maksimumsbeløb, dersom de er bestemt til dækning af udgifter, der især fremkommer på grund af regelmæssige og dokumenterede forpligtelser uden for det land, i hvilket institutionen har sæde, eller det land, i hvilket han gør tjeneste;

c) undtagelsesvis og i behørigt begrundede tilfælde få tilladelse til, ud over disse regelmæssige overførsler at lade beløb overføre, som han måtte ønske at disponere over i de i litra a) omhandlede valutaer.«

3 Ordningen til gennemførelse af denne bestemmelse, som finder anvendelse på den foreliggende sag, trådte i kraft den 1. januar 1980 med virkning fra den 1. april 1979. Ifølge ordningens artikel 2 betragtes følgende udgifter som behørig begrundelse for overførsler i henhold til artikel 17, stk. 2, litra b): udgifter til uddannelse af børn, over for hvilke der består forsørgerpligt, udbetalinger til enhver anden person svarende til familieretlige forpligtelser, bidrag til enten en tillægspension eller til en livrenteordning eller opsparingskonto til fordel for børn, over for hvilke vedkommende har forsørgerpligt, og som er handicappede — stadig under visse betingelser — og tilbagebetaling af hypoteklån, der har en løbetid på mindst 7 år, og som vedrører enten erhvervelse af en byggegrund til opførelse af et enfamilieshus eller opførelse, køb eller ombygning af en primær bolig, eventuelt af en sekundær bolig i et af Fællesskabets medlemslande, samt endelig livrenter og præmier i henhold til livs- eller invalideforsikringsaftaler eller boligopsparingskontrakter vedrørende ovennævnte ejendomstransaktioner. Ifølge artikel 3 må summen af regelmæssige overførsler i henhold til artikel 17, stk. 2, litra a) og b), ikke overstige 35% af det månedlige nettovederlag. Artikel 5 svarer til artikel 17, stk. 2, litra c), se bilag VII.

4 Brautigam, som er nederlandsk statsborger, optog i henholdvis 1978 og 1979 to hypoteklån med en løbetid på 15 år med henblik på at finansiere købet af en byggegrund i Belgien og opførelsen af et beboelseshus på grunden. De to lånekontrakter blev indgået med en tysk bank, Commerzbank AG, med hjemsted i Düsseldorf og en afdeling i Bruxelles. Lånene og de dertil knyttede ydelser blev fastsat i tyske mark.

5 Den 12. januar 1982 ansøgte sagsøgeren Rådets administration om tilladelse til i henhold til artikel 17, stk. 2, i bilag VII at overføre en del af sine indtægter ud over udlandstillægget til opfyldelse af sine betalingsforpligtelser over for långiver. Da en lignende ansøgning, som blev indgivet i oktober 1979, blev afvist med den begrundelse, at den ønskede overførsel i tyske mark ikke var omfattet af de i artikel 17, stk. 2, litra a), anførte tilfælde, præciserede sagsøgeren i en skrivelse, som ledsagede hans nye ansøgning, at den støttedes på artikel 17, stk. 2, litra b). Ved skrivelse af 29. januar 1982 meddelte Rådets administration ham, at den ikke kunne imødekomme hans ansøgning, da det lån, som skulle tilbagebetales med den ansøgte overførsel, var ydet i Belgien af en bankfilial i Belgien med sikkerhed i fast ejendom beliggende i Belgien, og at betingelserne i artikel 17, stk. 2, litra b), derfor ikke var opfyldt.

6 Herefter indbragte sagsøgeren den 8. februar 1982 en klage, hvori han gjorde gældende, at de ansøgte overførsler i tyske mark havde til formål at dække regelmæssige forpligtelser uden for det land, i hvilket han gjorde tjeneste. Långiver var nemlig et tysk selskab med hjemsted i Tyskland, idet Commerzbank's afdeling i Bruxelles var en integrerende del af den tyske bank og ikke handlede for egen regning. Da ansøgningen vedrørte en overførsel, som svarede til de overførsler, som administrationen regelmæssigt foretog til Beamtenheimstattenwerk (herefter benævnt BHW), måtte afvisningen af sagsøgerens ansøgning anses for en forskelsbehandling i forhold til tjenestemænd, som i henhold til artikel 17, stk. 2, litra b), kunne tilbagebetale de af BHW ydede lån i tyske mark.

7 Ved afgørelse nr. 211/82 af 23. marts 1982 gav Rådets generalsekretær ganske undtagelsesvis sagsøgeren tilladelse til i perioden fra april 1982 til marts 1983 inklusive at lade overføre en vis del af sin månedsløn, idet tilladelsen ville blive trukket tilbage inden udløbet af denne periode, såfremt der skete en ændring i den situation, som var lagt til grund. Afgørelsen hvilede på artikel 17 i vedtægtens bilag VII og artikel 5 i ordningen vedrørende vilkårene for overførsel. Ved skrivelse af 29. maj 1982 til generaldirektøren for administrationen erklærede sagsøgeren sig tilfreds med denne løsning, idet han understregede, at afgørelsen tilsyneladende var truffet med hjemmel i artikel 17, stk. 2, litra c), mens hans ansøgning udtrykkeligt vedrørte anvendelse af bestemmelsens litra b), og han forventede, at afgørelsen stiltiende ville blive forlænget, så længe den nævnte begrundelse for overførslen bestod, nemlig eksistensen af hypotekforpligtelser i tyske mark.

8 Det fremgår af den senere korrespondance, at den særlige situation, som afgørelse nr. 211/82 henviste til, var situationen vedrørende lønningernes konvertibilitet, idet Institut belgo-luxembourgeois du change på det pågældende tidspunkt havde ophævet den fulde konvertibilitet for de i belgiske eller luxembourgske francs udbetalte tjenestemandslønninger.

9 Ved afgørelse nr. 629/82 af 18. juni 1982 tilbagekaldte Rådets generalsekretær, som fandt, at den situation, som lå til grund for afgørelse nr. 211/82, ikke længere forelå, med virkning fra juli 1982 Brautigam's særlige tilladelse til overførsel, »for så vidt den vedrører overførsler i tyske mark til Commerzbank vedrørende et lån optaget i Belgien.« Generalsekretæren tilføjede, at den eventuelt tilladte overførsel af en del af Brautigam's løn, jfr. artikel 2 i gennemførelsesordningen, fortsat ville finde sted gennem Rådets generalsekretariat med et beløb svarende til højst 35% af nettovederlaget.

10 Ved skrivelse af 30. juni 1982 anmodede sagsøgeren om, at denne afgørelse blev taget op til fornyet overvejelse på grundlag af artikel 17, stk. 2, litra b), i bilag VII. I denne forbindelse gjorde han navnlig opmærksom på, at ansøgningen var uden forbindelse med de foranstaltninger, som Institut belgo-luxembourgeois du change havde truffet på konvertibilitetsområdet for vederlag. Sagsøgeren havde ikke ansøgt om en særlig tilladelse, i medfør af artikel 17, stk. 2, litra c), da han allerede den 9. marts 1982 havde modtaget en individuel tilladelse fra Institut belgo-luxembourgeois du change til at overføre mere end 25% af sin løn til den på det regulerede marked gældende kurs til dækning af sine låneforpligtelser. I den periode, hvor der var indført restriktive forantaltninger på konvertibilitetsområdet, afveg hans situation således ikke fra situationen forud for denne periode.

11 I besvarelse heraf bekræftede Rådets generalsekretær ved skrivelse af 26. juli 1982, at der ved afgørelse nr. 211/82 faktisk var tale om en ekstraordinær foranstaltning til afhjælpning af de negative virkninger, som situationen på konvertibilitetsområdet havde haft på det pågældende tidspunkt, og at afgørelsen ikke kunne opretholdes, efter at der igen var indført fuld konvertibilitet for vederlagene.

12 Det fremgår af sagen, at sagsøgeren, efter at tilladelsen til at overføre en del af hans vederlag til Commerzbank var tilbagekaldt, oprettede en lånekontrakt med BHW, og at han i henhold til artikel 17, stk. 2, litra b), fik tilladelse til at overføre

et beløb svarende til ca. 35% af sit nettovederlag til BHW. Under henvisning til en række dokumenter har sagsøgeren forklaret, at denne transaktion ikke var knyttet til låneforpligtelser over for BHW, men at opsparingen i BHW anvendtes til regelmæssige tilbagebetalinger af hypoteklånet i Commerzbank. Transaktionen kunne imidlertid ikke fuldt ud opveje det tab, som skyldtes, at Rådet havde afslået ansøgningen om direkte overførsler til Commerzbank.

13 Til støtte for sin påstand har sagsøgeren fremsat to sæt anbringender. For så vidt der er nedlagt påstand om annullation af afgørelse nr. 629/82, har han anført, at tilbagekaldelsen af den særlige tilladelse til at overføre en del af sit vederlag i tyske mark er en tilsidesættelse af principperne om beskyttelse af den berettigede forventning og velerhvervede rettigheder, da han fortsat havde samme låneforpligtelser i tyske mark. I denne forbindelse er afgørelsen yderligere fejlagtigt begrundet, for så vidt den støttes på genindførelsen af fuld konvertibilitet for vederlagene. Yderligere har sagsøgeren gjort gældende, at Rådet ved at afvise klagen har overtrådt artikel 17, stk. 2, litra b), i bilag VII og tilsidesat forbudet mod forskelsbehandling.

14 Rådet har påstået sagen afvist, subsidiært frifindelse.

Formaliteten

15 Rådet har for det første anført, at der ikke, for så vidt sagen vedrører afgørelse nr. 629/82, forinden er indbragt en klage, jfr. vedtægtens artikel 91, stk. 2, og at sagen er for sent anlagt, for så vidt der er nedlagt påstand om annullation af afvisningen af klagen af 8. februar 1982.

16 Sagsøgeren har anført, at afgørelse nr. 629/82 af 18. juni 1982 — hvorefter den særlige tilladelse i henhold til afgørelse nr. 211/82 blev annulleret, for så vidt angår overførsler i tyske mark til Commerzbank i forbindelse med et hypoteklån optaget i Belgien — må betragtes som en udtrykkelig afvisning af hans klage af 8. februar 1982, idet afgørelsen blev truffet efter den stiltiende afvisning af klagen. Følgelig skulle søgsmålsfristen herefter beregnes fra denne afgørelse, jfr. vedtægtens artikel 91, stk. 3, andet led. Subsidiært har han gjort gældende, at udvekslingen af skrivelser vedrørende afgørelse nr. 629/82 må anses for en supplerende klageprocedure forud for sagsanlægget.

17 Det bemærkes indledningsvis, at udvekslingen af skrivelser og de trufne afgørelser forud for sagsanlægget er præget af, at parterne til stadighed har misforstået hinandens hensigter. Sagsøgeren ansøgte nemlig vedvarende om anvendelse af artikel 17, stk. 2, litra b), for at opfylde sine forpligtelser i tyske mark. Rådets administration afslog ansøgningen ved først at henvise til artikel 17, stk. 2, litra a), som sagsøgeren ikke havde påberåbt. Som følge af sagsøgerens klage meddelte Rådet ham en særlig tilladelse i henhold til artikel 17, stk. 2, litra c), som han ikke havde ansøgt om. Sagsøgeren accepterede denne tilladelse som svar på sin klage, idet han samtidig henledte opmærksomheden på det efter hans opfattelse urigtige retsgrundlag for tilladelsen.

18 Herefter følger, at Rådet på det pågældende tidspunkt hverken uddybede baggrunden for afgørelse nr. 211/82 eller redegjorde for forbindelsen mellem denne afgørelse og sagsøgerens klage. For så vidt angår sagsøgerens nationalitet og den valuta, hvori overførslerne skulle finde sted, kunne den ifølge afgørelsen meddelte særlige tilladelse heller ikke støttes på artikel 17, stk. 2, litra c). Herefter måtte sagsøgeren anse afgørelsen som en udtrykkelig reaktion på klagen. Sagen kan derfor ikke anses som for sent anlagt til prøvelse af en stiltiende afvisning af klagen.

19 Rådet har for det andet gjort gældende, at sagsøgeren ikke længere har interesse i at forfølge sagen, da han i mellemtiden i henhold til artikel 17, stk. 2, litra b), i vedtægtens bilag VII har fået tilladelse til hver måned at overføre et beløb i tyske mark svarende til højst 35% af sit månedlige nettovederlag, jfr. artikel 3 i gennemførelsesordningen.

20 Sagsøgeren har understreget, at tilladelsen til at foretage overførsler i forbindelse med hans boligopsparingskontrakt med BHW ikke kan opveje ulemperne ved, at Rådet har nægtet at give tilladelse til direkte overførsler til Commerzbank med henblik på tilbagebetaling af lånet.

21 Det bemærkes, at sagsøgeren fortsat har søgsmålsinteresse, for så vidt Rådets handlinger ikke havde samme virkninger for sagsøgeren som den oprindeligt ønskede anvendelse af artikel 17, stk. 2, litra b).

Realiteten

22 Der skal først tages stilling til anbringenderne vedrørende afvisningen af sagsøgerens klage.

23 I sit første anbringende har sagsøgeren anført, at Rådets afvisning af at anvende artikel 17, stk. 2, litra b), støttes på en fortolkning, som er i strid med bestemmelsens formål.

24 Han har her under henvisning til dom af 4. februar 1982 (Adam, 828/79, Sml. s. 269) gjort gældende, at artikel 17, stk. 2, litra b), skal gøre det muligt for en tjenestemand, der gør tjeneste i et land med svag valuta, at foretage overførsler til dækning af sine økonomiske forpligtelser i stærk valuta for samme andel af sine samlede indtægter som en tjenestemand, der gør tjeneste i et land med stærk valuta. Da valget af valuta ved overførsler efter artikel 17, stk. 2, litra b), ikke er betinget af nationalitet eller oprindelse, som det er tilfældet for overførsler efter litra a) og litra c), skal der alene tages hensyn til, om overførslerne vedrører regelmæssige forpligtelser uden for tjenestelandet. Dette kriterium skal ifølge sagsøgeren ikke forstås bogstaveligt, idet det ud fra et økonomisk synspunkt ikke er kreditors hjemsted eller betalingsstedet, men udelukkende kontraktvalutaen, som er afgørende for, om der er tale om forpligtelser uden for tjenestelandet. I den foreliggende sag er der tale om tilbagebetaling af et hypoteklån optaget i en tysk bank i tyske mark, og som er underlagt forholdene på det tyske kapitalmarked. Sagsøgerens forpligtelser bør derfor ifølge denne anses for forpligtelser uden for Belgien. Følgelig er det uden betydning, at lånekontrakten er oprettet i Belgien, og at den behæftede ejendom ligger i Belgien.

25 Ifølge Rådet er det for anvendelsen af artikel 17, stk. 2, litra b), afgørende, at der er tale om forpligtelser og dertil knyttede udgifter uden for tjenestelandet. Rådet har anført, at den valuta, hvori forpligtelserne er indgået, ikke kan tages i betragtning ved afgørelsen af, til hvilket land forpligtelserne er knyttet, da valget af en anden kontraktvaluta end tjenestelandets ikke nødvendigvis indebærer, at der er tale om kontraktlige forpligtelser uden for tjenestelandet. Såfremt et sådan kriterium anvendes, kan tjenestemændene omgå princippet om, at tjenestemandens vederlag betales i det lands valuta, hvor han gør tjeneste. I den foreliggende sag udgør den valuta, hvori forpligtelserne ifølge lånet er udtrykt, den eneste tilknytning til Forbundsrepublikken Tyskland.

26 Det bemærkes først, at ifølge artikel 17, stk. 1, i bilag VII til vedtægten udbetales de ydelser, tjenestemanden er berettiget til, på det sted og i det lands valuta, hvor denne gør tjeneste. For at løse det af sagsøgeren rejste fortolkningsproblem er det nødvendigt at gennemgå indholdet af og formålet med undtagelserne fra denne hovedregel i henhold til artikel 7, stk. 2, således som de er fastlagt i ordningen til gennemførelse af denne bestemmelse.

27 Artikel 17, stk. 2, litra a), åbner mulighed for, at en tjenestemand gennem den institution, han tilhører, kan lade en del af sit vederlag overføre i en anden valuta end tjenestelandets. Der gælder dog visse begrænsninger, idet der højst kan overføres et beløb svarende til udlandstillægget eller det særlige udlandstillæg, og overførslen kun kan foretages i visse valutaer, herunder navnlig valutaen i den medlemsstat, hvor tjenestemanden er statsborger, eller i den medlemsstat, i hvilken han har bopæl, eller hvor et familiemedlem, han har forsørgerpligt over for, opholder sig. Ifølge stk. 2, litra c), meddeles der yderligere undtagelsesvis tilladelse til ligeledes i særlige tilfælde at foretage overførsler i de under litra a) anførte valutaer. Arten af disse undtagelser fra hovedreglen viser, at de har til formål at hjælpe den tjenestemand, som er flyttet for at kunne udføre sine opgaver på tjenestestedet, med at varetage sine personlige eller familiemæssige interesser, som han fortsat måtte have, navnlig i det land, hvorfra han kommer, eller i det land, hvor et familiemedlem, han har forsørgerpligt over for, opholder sig.

28 Artikel 17, stk. 2, litra b), udvider mulighederne efter litra a), for så vidt bestemmelsen giver mulighed for regelmæssige overførsler af beløb, som overstiger maksimumbeløbet efter litra a). Selv om anvendelsen af denne bestemmelse tilsyneladende ikke er begrænset til bestemte valutaer, fremgår det dog af ordlyden, at de pågældende overførsler skal vedrøre betaling af udgifter, som navnlig skyldes de regelmæssige forpligtelser, som tjenestemanden skal opfylde uden for det land, hvor hans institutions hovedsæde er beliggende, eller det land, hvor han gør tjeneste. Det fremgår af artikel 2 i gennemførelsesordningen, som indeholder en oversigt over de udgifter, som kan begrunde sådanne overførsler, at der især er tale om udgifter vedrørende visse forpligtelser — altid uden for tjenestelandet — som vedrører familie, bidrag til tillægspension og tjenestemandens bolig. Med et tilsvarende formål som bestemmelserne under litra a) og c) skal undtagelsesbestemmelsen under litra b) således gøre det muligt for den pågældende tjenestemand fortsat at varetage visse interesser uden for tjenestelandet, som navnlig vedrører hans familieforhold, hans pension eller hans bolig.

29 Herefter må begrebet regelmæssige forpligtelser uden for det land, i hvilket institutionen har sæde, jfr. artikel 17, stk. 2, litra b), i bilag VII til vedtægten, som nærmere uddybes i artikel 2 i gennemførelsesordningen, fortolkes således, at disse forpligtelser er omfattet af tjenestemandens varetagelse af visse interesser uden for tjenestelandet, som vedrører hans familieforhold, hans pension eller hans bolig.

30 Heraf følger, at sagsøgerens anbringende, hvorefter denne undtagelsesbestemmelse finder anvendelse, hvis blot der vælges en anden valuta end tjenestelandets, ikke kan lægges til grund.

31 I sit andet anbringende har sagsøgeren anført, at betingelserne i kontrakterne med Commerzbank i det væsentlige er identiske med betingelserne for de lån, som regelmæssigt optages af Fællesskabetss tjenestemænd i BHW. Efter sagsøgerens opfattelse kan hverken BHW's vedtægter, hvorefter der er tale om et privatretligt tysk selskab ligesom Commerzbank, eller den omstændighed, at betalingerne til BHW i tyske mark finder sted på selskabets hjemsted i Tyskland, begrunde, at han udsættes for forskelsbehandling i forhold til de tjenestemænd, som med henblik på tilbagebetaling af deres lån til BHW er omfattet artikel 17, stk. 2, litra b).

32 Ifølge Rådet kan sagsøgerens situation ikke sammenlignes med de tjenestemænds, som har optaget et lån i BHW. Oprindelig hævdede Rådet, at BHW er et offentligretligt tysk organ oprettet med det formål at yde lån til en gunstig rentesats til tyske tjenestemænd og, i videre forstand, til EF-tjenestemænd. Under den mundtlige forhandling har Rådet imidlertid anerkendt, at overførslerne i tyske mark til BHW i henhold til artikel 17, stk. 2, litra b), med henblik på tilbagebetaling af lån optaget i tyske mark, når alt kommer til alt adskiller sig fra de overførsler til Commerzbank, som sagsøgeren har ansøgt om tilladelse til, alene af den grund, at der er tale om overførsler til BHW's hjemsted i Forbundsrepublikken Tyskland. Rådet har hævdet, at denne forskel begrunder en anden behandling.

33 Uden at tage stilling til, om de af sagsøgeren anførte overførsler til BHW er lovlige, hvilket spørgsmål ikke er rejst for Domstolen i den foreliggende sag, skal Domstolen blot fastslå, at forskellen mellem de to situationer, som Rådet har påberåbt sig, og som er af ren formel art, ikke kan begrunde en forskelsbehandling. Anbringendet om forskelsbehandling kan derfor lægges til grund.

34 Rådets afgørelse — som blev meddelt sagsøgeren ved skrivelse af 29. januar 1982 — om ikke at efterkomme sagsøgerens ansøgning om tilladelse til overførsler til Commerzbank, jfr. artikel 17, stk. 2, litra b), i bilag VII til vedtægten, vil herefter være at annullere.

35 Følgelig har sagsøgeren ikke længere interesse i annullation af afgørelse nr. 629/82 om tilbagekaldelse af afgørelsen, hvorved der blev meddelt ham en særlig tilladelse i henhold til artikel 17, stk. 2, litra c), i bilag VII.

Sagens omkostninger

36 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den part, der taber sagen, til at afholde sagens omkostninger. Rådet har tabt sagen og bør derfor betale omkostningerne.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (første afdeling)

1) **Rådets afgørelse — som blev meddelt sagsøgeren ved skrivelse af 29. januar 1982 — om ikke at efterkomme sagsøgerens ansøgning om tilladelse til overførsler til Commerzbank, jfr. artikel 17, stk. 2, litra b, i bilag VII til vedtægten, annulleres.**

2) **Rådet betaler sagens omkostninger.**

Bosco Koopmans Joliet

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 11. juli 1985.

P. Heim
Justitssekretær

G. Bosco
Formand for første afdeling